

κλίμακι βήμα πάλλει ἡ καρδιά μου· φοβοῦμαι μὴ διακίψωσι τὰς προπαρασκευάς μου καὶ παρμαρφώσωσιν οὕτω τὴν προετοιμαζομένην ἐκπλήξιν.

Ἄλλ' οὐχί· ἰδοὺ τὰ πάντα ἐν τάξει. Ἡ θερμάστρα ἀνημμένη βομβεῖ ἡδέως, ὁ μικρὸς λύχνος φέγγει ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἡ λυχνία ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τῆς σκευοθήκης· ὁ θερμαστροδιωρθωτὴς ἀπῆλθεν. Ἦδη ὁ φόβος μου μετεβλήθη εἰς ἀνυπομονησίαν ἐπειδὴ δὲν βλέπω τινα ἀφικνούμενον. Τέλος ἀκούω τὴν φωνὴν τῶν παιδίων. Ἰδοὺ ταῦτα ὠθοῦσι τὴν θύραν καὶ ἐφορμῶσιν... Ἄλλὰ πάντα ἴστανται μετὰ κραυγῶν ἐκπλήξεως.

Ἐνώπιον τοῦ λύχνου, τῆς θερμάστρας καὶ τοῦ ἱσταμένου ὡς ἀγύρτου ἐν τῇ μέσῃ τοιούτων θαυμάτων ἐπισκέπτου, ὀπισθοχωροῦσι σχεδὸν πεφοβισμένα. Ἡ Παυλίνα πρωτίστως ἠγνόησεν· ἡ ἀφίξις τῆς μάμμης, βραδέως ἀνερχομένης, τὴν ἐξηγγήσιν συμπληροῖ. Συγκίνησις, παραφορὰ χαρᾶς, εὐχαριστήσεις.

Ἄλλ' αἱ ἐκπλήξεις εἰσὶν ἀτελεύτητοι. Ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ ἀνοίγει τὸν κλίθωνον καὶ ἀνακαλύπτει κάστανα, ἅτινα ἦσαν τελείως ἐψημμένα. Ἡ μάμμη ἐκτείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὰς φυάλας μηλίτου οἴνου, αἱ ὁποῖαι κοσμοῦσι τὴν σκευοθήκην, ἐγὼ δὲ ἀνασπῶ ἐκ τοῦ καλάθου ὃν ἐκάλυψα, γλῶσσαν βωδινὴν, μερίδα βουτύρου καὶ νωποὺς ἄρτους.

Ἦδη ἡ ἐκπλήξις μεταβάλλεται εἰς θάμβος. Ἡ πτωχὴ οἰκογένεια οὐδέποτε ἔχει παρעυρεθῇ εἰς παρόμοιον συμπόσιον. Στρώνουσι τὴν τράπεζαν, παρακάθηνται, τρώγουσι· εἶναι τελεία ἑορτὴ δι' ὅλους καὶ ἕκαστος συνεισφέρει τὸ μέρος του· ἐγὼ ἐκόμισα τὸ δεῖπνον, ἡ ναστοχαρτοποῖς καὶ τὰ τέκνα τῆς παρέχουσι τὴν θυμῆδιαν.

Ὅποιοι καγχασμοὶ ἄνευ αἰτίας· ὁποῖα σύγχυσις ἐρωτήσεων μὴ περιμενουσῶν ποσὺς τὰς ἀποκρίσεις, ἀποκρίσεων μὴ ἀρμοζουσῶν οὐδεμιᾷ ἐρωτήσῃ. Καὶ αὕτη ἡ γραῖα μετέχει τῆς τρελῆς εὐθυμίας τῶν παιδίων, ἐγὼ δὲ ἐξηκολούθουν νὰ ἐκπλήττωμαι διὰ τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς ὁ πτωχὸς ἐλησμόνει τὴν δυστυχίαν του.

Συνειθισμένος νὰ ζῇ ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος, δράττεται τῆς ἡδονῆς ἅμα αὕτη παρουσιάζεται. Ὁ πλούσιος κεκορεσμένος ἐκ τῆς ἐξέως ὑποπίπτει εἰς τὴν ἐπιθυμίαν δυσχερέστερον. Πρέπει

ὁ χρόνος καὶ αἱ τοῦ βίου ἀνέσεις νὰ συναινέσωσι νὰ γείνη εὐτυχίς.

Ἡ ἐσπερὶς παρήλθεν ὡς στιγμὴ. Ἡ γραῖα μοὶ διηγῆθη τὸν βίον τῆς ὅτε μὲν μειδιῶσα, ὅτε δὲ ἀπομάσσουσα δάκρυ. Ἡ Πιερρίνη ἐψάλλεν ἄσμα ἀρχαῖον μετὰ τὴν φαιδρὰν καὶ παιδικὴν φωνὴν τῆς. Ὁ Ἑρρίκος κρατῶν σημειώσεις τῶν ἐνδόξων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς, μᾶς εἶπε πᾶν ὅτι περὶ αὐτῶν ἐγίνωσκε. Τέλος ἔπρεπε ν' ἀπέλθω, ἔχι ἄνευ νέων εὐχαριστήσεων ἐκ μέρους τῆς εὐτυχοῦς οἰκογενείας.

Ἐπανέρχομαι μετὰ ταχέα βήματα, ἀπολαύων πλήρῃ καρδίᾳ τὰς ἀγνὰς ἀναμνήσεις τῆς ἐσπερίδος ταύτης. Ὑπῆρξε δι' ἐμὲ μεγάλη παραμυθία καὶ διδασχὴ. Ἦδη τὰ ἔτη ἄς ἀνανεοῦνται. Γινώσκω ὅτι οὐδεὶς εἶναι τόσο δυστυχής, ὥστε νὰ μὴ δύναται οὔτε ν' ἀποδέχεται τι οὔτε νὰ δίδῃ τι. Εἰσερχόμενος οἴκαδε συνήντησα τὴν καινουργὴ ἄμαξαν τῆς μυριοπλοῦτου γείτονός μου. Αὕτη, ἐπανερχομένη ἐπίσης ἐξ ἐσπερίδος, ὑπερεπήδησε τὸ ὑπόβαθρον μεθ' ὑπερβολικῆς προθυμίας καὶ ἠκούσθη τονθορίζουσα: «τέλος».

Ἐγὼ δὲ τὴν οἰκογένειαν τῆς Παυλίνας ἐγκαταλείπων εἶχον εἰπῇ ἡδὴ!

ΑΠΟΔΗΜΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

ΚΑΙ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Πάντες οἱ ἄνθρωποι καταρρίπτονται εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ζωῆς ὡς εἰς περίβολον μεγάλῃς τινος καὶ ζοφερᾶς φυλακῆς, ἐν ᾗ διαβιοῦντες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μακρόν, τρώγουσιν ὁμοῦ τὸν ἄρτον τῶν θλίψεων, στενοχωριῶν καὶ πειρασμῶν καὶ πίνουσιν ὁμοῦ τὸ ποτήριον τῶν πικριῶν· πέραν τῶν πεφυλακισμένων τούτων, θλίψεις ἀναρίθμητοι περιπέτονται ὡς νυκτόνομα πτηνὰ, προσβάλλουσιν ἄλλοτε τὰ σώματα καὶ ἄλλοτε τὴν καρδίαν αὐτῶν, σπαράσσουσι, καταμελίζουσι καὶ κατατρώγουσιν ἀμφοτέρα. Ὁ ἥλιος μάρτυς παλαιὸς τῶν συμφορῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν γεννᾷ πώποτε καμμίαν ἡμέραν ἀδάκρυτον καὶ ἀστένακτον· καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ ὕλη καὶ ψυχὴ γίνονται ἐργαστήριον ποικίλων δυστυχημάτων, ὡς ἄλλος κρατὴρ τοῦ Βεζουβίου ἔξερευγον πανταχοῦ μύδρους καὶ φλόγας καὶ πυρίνους ρύακας μυρίων κακῶν. Κλαίει ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἐξέλθῃ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ

μαντευόμενος τρόπον τινα τὰ κακά, ὅσα ἀναμένουσιν αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ· κλαίει καὶ μετὰ ταῦτα πολλάκις καὶ ἐφ' ὅσον ἀναπνέει, βαθεῖς ἐκπνέει ἀναστεναγμούς, διότι ὅσῳ μακρότερον ὑπάγει προχωρῶν εἰς τὴν ζωὴν, τόσῳ χαλεπώτερον αἰσθάνεται τὸ βῆρος τῶν θλίψεων· θλίψεις καὶ πικρίας δοκᾷ καὶ ὁ πατὴρ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἰδίας οἰκογενείας καὶ ἡ σύζυγος εἰς τοῦ συμβίου καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς τὰς ἀγκάλας καὶ ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τὸν ἀδαμάντινον στέφανον τῶν φροντίδων καὶ ὁ στρατιώτης εἰς τὸ πεδῖον τῶν κινδύνων καὶ ὁ σοφὸς εἰς τὴν πολυπόνην κτῆσιν τῶν γνώσεων καὶ μελετῶν αὐτοῦ καὶ ὁ ἔμπορος εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ἔμπορευμάτων τῶν καὶ ὁ τεχνίτης καὶ γεωργός, οἱ ποτίζοντες δι' ἰδρώτων καὶ δακρύων τὸ ἔδαφος τῆς γῆς. Ἡ κατάστασις αὕτη πολλάκις πακατείνεται ἐπὶ 60 καὶ 70 ἔτη καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἀνθρώπινον βίον εἰς τὸν ὅποιον ὡς νῆμα, δι' οὗ ἐξυφίνεται οὗτος, χρησιμεύει ὁ χρόνος.

Ἄλλ' ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, οἷαν σημασίαν ἔχει διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐν ἔτος, τὴν αὐτὴν ἀξίαν καὶ σημασίαν ἔχει ἐν μόνον δευτερόλεπτον δι' ἄλλας ἐπίσης ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρξεις, ὧν ἡ τῆς ζωῆς διάρκεια δὲν παρατείνεται πέραν τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ· καὶ! διὰ τὴν ἀναρίθμητον πληθὺν τῶν ὑδροδιαίων μικροσκοπικῶν ζωῶν, αἵτινα ἐντὸς σταγόνος ὕδατος βλέπομεν διὰ τοῦ μικροσκοπίου νὰ γεννῶνται, νὰ γεννῶσι καὶ νὰ θνήσκωσιν ἐντὸς λεπτοῦ ἢ καὶ ὀλιγώτερον τοῦ λεπτοῦ, τὸ ἐν δευτερόλεπτον ἔχει τὴν αὐτὴν ἀξίαν, ἣν ἔχει τὸ ἐν ἔτος δι' ἐξηκονταετὴ ἄνθρωπον· καὶ ἂν τινα τῶν μικροσκοπικῶν τούτων ζωῶν φθάσωσιν εἰς τὴν προδεηκυῖαν ἡλικίαν τῶν 2 λεπτῶν, τότε κατατῆχονται εἰς ἔσχατον καὶ λυγρὸν γῆρας, ὡς οἱ σπάνιοι παρ' ἡμῶν ἔσχατογῆροι, οἱ ἐν μέσῳ τῶν ἑρειπίων τῶν συγχρόνων τῶν διατηρούμενοι.

Καὶ ὅμως ἐὰν λάθωμεν ὑπ' ὄψει, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι μέρες τῆς αἰωνιότητος, ἡ δὲ αἰωνιότης εἶναι ἀκίνητος, τότε καὶ τὰ 100 ἀνθρώπινα ἔτη εἶναι βραχύτερα τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν ὑδροδιαίων ζωῶν, τότε καὶ αἱ ἐποχαὶ τὰς ὁποίας θεωροῦμεν ἀπωτάτας οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ἐνεστώς. Λάβετε μίαν τῶν μάλλον ἀφ' ἡμῶν ἀπομεμακρυσμένων ἐποχῶν καὶ μίαν τῶν μάλλον μικρῶν ὑποδιαίρέσεων τοῦ χρόνου, τὸ λεπτόν, καὶ ὑπολογίζοντες θέλετε πεισθῆ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὰς ἐποχὰς τόσῳ μεμακρυσμένας ὅσῳ γενικῶς θεωροῦνται. Ἀπὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου π. χ. κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν παρ' ἡλθον 7,412 ἔτη, ἥτοι μόλις τέσσαρα δισεκατομμύρια λεπτῶν, ἐξίσταται δὲ τις μανθάνων, ὅτι τοσοῦτον ὀλίγα λεπτὰ χωρίζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, ἀπορεῖ τις βεβαιούμενος, ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ χωρίζει ἡμᾶς ἡ ζωὴ 106 μόνον ἐβδομηκοντούτιδων ἀνθρώπων, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μόνον 27, καὶ τοῦτο ὀνομάζεται ἀρχαιότης!!

Ἐκ τῆς τοιαύτης λοιπὸν φύσεως καὶ θεωρίας τοῦ χρόνου προήλθεν ὁ ἐξ ἀντιθέσεως ἐκεῖνος περὶ αὐτοῦ ὀρισμός, ὅτι « χρόνος ἐστὶν εἰκὼν κινήτη τῆς ἀκινήτου αἰωνιότητος » ἢ τὰ ὡς αἰνίγματα ἐκεῖνα καὶ ἐλεγεία

φερόμενα, τὰ ὅποια ἔχουσι τὴν ἔμφασιν τοῦ παραδόξου, « τί μικρότερον ἅμα καὶ μέγιστον τί ταχύτατον ἅμα καὶ βραδύτατον; » « ἐνθάδε κεῖται δεκαεπταέτης, νέος, ὅστις ἔζησεν ἐπέκεινα αἰῶνος », « ἐνθάδε κεῖται ἐβδομηκοντούτης γέρον, ὅς μόνον ἐπτά ἔζησεν ἔτη »· καὶ ταῦτα διότι ὁ χρόνος ἀποκτᾷ τὴν ἀξίαν ἢ σημασίαν αὐτοῦ ἀναλόγως τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πράγματι· εἰς ἐκαυτὸς ἐνὸς Πυθαγόρου, ἐνὸς Σωκράτους, ἐνὸς Πλάτωνος, ἐνὸς Ἀριστοτέλους, ἐνὸς Περικλέους, ἢ μίᾳ ἡμέρᾳ ἐνὸς Μιλιτιάδου, ἐνὸς Θεμιστοκλέους, ἐνὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἶναι μία ἑκατονταετηρίς, καὶ τί λέγω; πλέον ἑκατονταετηρίδος· εἶναι αὐτῇ ἡ αἰωνιότης· τὸν αὐτὸν δὲ ἡ ἑκατονταετηρίς διὰ τοὺς Σαρδαναπάλους πάσης ἐποχῆς εἶναι μίᾳ ἡμέρᾳ, μίᾳ στιγμῇ. Ὡστε ἡ ἀξία ἢ ἀπαξία τοῦ χρόνου ἐξήρτηται ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς χρήσεως, ἣν ποιεῖται αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δύναται καὶ νὰ καταδαπανᾷ αὐτὸν ἀσκόπως ἢ πρὸς βλάβην τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δύναται ἂν θέλῃ νὰ χρησιμοποίησιν αὐτὸν ἐργαζόμενος τὴν ἀρετὴν καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ μάλιστα ὅταν ἔχη ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὁ μὲν χρόνος οὐχὶ πάντοτε εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν, ὁ δὲ βίος βραχύς· ἐκάστη στιγμὴ ἀπειλεῖ νὰ παρασύρῃ ἡμᾶς εἰς τὴν αἰωνιότητα. Πόσοι γέροντες δὲν ἔθαψαν τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰς θυγατέρας τῶν τέκνων τῶν; πόσοι δὲ νέοι εἶδον μὲν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ τέλος αὐτῶν; Τὸ ἔδαφος, ὅπερ πατοῦμεν καὶ ἐφ' οὗ κοιμῶμεθα μετὰ τοσαύτης ἀταραξίας τί ἄλλο εἶναι, εἰμὴ παμμέγιστον κοιμητήριον, εἰς ὃ οἱ νέοι ὠθοῦσι τοὺς γέροντας καὶ οἱ γέροντες τοὺς νέους καὶ εἰς τὸ ὅποιον ὁ θάνατος θάπτει τοὺς πάντας; Τὰ κύματα τῆς κίνεως, τὰ ὅποια τὰ βήματα ἡμῶν διεγείρουσι καὶ τὰ ὅποια ὁ ἀνεμὸς στροβιλλίζει ἐκάστοτε περὶ ἡμᾶς τί ἄλλο εἶναι, ἢ ἡ κίνις τῶν παρελθουσῶν γενεῶν;

Οὕτω βραχύς καὶ ἀδέβαιος ὁ βίος ἡμῶν παρασύρεται ὑπὸ τοῦ χρόνου, ὅστις τρέχει ταχέως ὡς ἀστραπὴ διασχίζουσα τὰ νέφη· τὸ ἔτος ἐλαύνει τὸ ἔτος, ἡ ἡμέρα διώκει τὴν ἡμέραν, ἡ ὥρα ἀπωθεῖ τὴν ὥραν, στιγμὴ χρόνου διδεται ἡμῖν καὶ στιγμὴ χρόνου ἀφαιρεῖται· « ρεῖ ὁ χρόνος καὶ οὐκ ἐκδέχεται τὸν βραδύνοντα, ἐπείγουσαι αἱ ἡμέραι τὸν ὀκνηρὸν παρατρέχουσαι » ἔλεγεν ὁ οἰκουμενικὸς τῆς ἐκκλησίας διδάσκαλος, ὁ Βασίλειος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀρχαῖοι εἰκόνιζον τὸν χρόνον ὡς ἄνθρωπον βαίνοντα ἐπὶ τῶν ὀνύχων καὶ κρατοῦντα ἐν χειρὶ κοπτερόν ξίφος, ἔχοντα τοὺς μὲν πλοκάμους τῆς κεφαλῆς ἐρριμένους εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς φαλακρόν, θέλοντες οὕτω νὰ παραστήσωσιν οὐ μόνον τὴν ταχύτητα τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνεπίστροφον αὐτοῦ· ὅταν δηλαδὴ ἀφήσῃ τὴν αὐτὸν νὰ διαφύγῃ, δὲν δύναται πλέον νὰ τὸν συλλάβῃ τρέχων ἐξέπισθεν αὐτοῦ, διότι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐστὶν φαλακρὰ ἐκ τῶν ὀπίσθεν.

Καὶ ὅμως πόσοι τῶν ἀνθρώπων ἀφίνουσι νὰ διαφύγῃ ὁ χρόνος ἀχρησιμοποίητος μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει, ὅτι καὶ ἂν ἔτι μακρότατος ἀποβῇ ὁ ἡμέτερος βίος πάλιν ἐλάχιστον μόνον μέρος αὐτοῦ καταναλίσκεται

προσηκόντως; "Ας ἀναλύσωμεν τὴν ἐξηκονταετῇ ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου καλῶς κατεσκευασμένου, εὐρώστου, φιλοπόνου καὶ θέλωμεν πεισθῇ, ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του δαπανᾶται ἐπὶ ματαίῳ.

Πρωτίστως ἀφαιροῦμεν τὰ 7 πρῶτα ἔτη τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας καθ' ἃ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐγκύψῃ εἰς ἐπωφελεῖς ἢ βιομηχανικὰς ἐργασίας, μετὰ δὲ τὴν ἀφαίρεσιν ταύτην ἔκ τῶν 60 ἐτῶν, ὑπολείπονται εἰς χρῆσιμοποίησιν 53. Ὑπολογίζοντες 8 ὥρων ὕπνον καθ' ἑκάστην ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀφαιρέσωμεν ἕτερα 17 ἔτη καὶ 8 μῆνας, τὰ ὅποια κατὰ τὸ διάστημα τῶν 53 ἐτῶν διέρχεται τις εἰς τὴν κλίνην ἐξηπλωμένος, κοιμώμενος καὶ ὄνειρώτων. Καταμετροῦντες ἔπειτα τὸν χρόνον, ὃν δαπανᾷ τις ἐνδύόμενος, ἐκδυόμενος, καλλυπιζόμενος, ξυριζόμενος, τρεφόμενος, διασκεδάζων εἰς θέατρα καὶ ἐσπερίδας, περιπατῶν, ταξιδεύων καὶ ἀργολογῶν ἀναγκαζόμεθα ν' ἀφαιρέσωμεν ἕτερα 15 ἔτη κατ' ἐλάχιστον ὅρον· ἐὰν δὲ κατὰ μέσον ὅρον δεχθῶμεν, ὅτι αἱ ἀσθενεῖαι, αἵτινες ἰδίως κατὰ τὴν προδεδηκυῖαν ἡλικίαν εἰσι συχνότεραι καὶ διαρκέστεραι ἀπαιτοῦσι δαπάνην δύο τοῦλάχιστον ὥρων καθ' ἑκάστην, ὀφειλομένη κατὰ τὸ διάστημα τῶν 53 ἐτῶν νὰ ἐκπέσωμεν, ἕτερα 4 ἔτη καὶ 5 μῆνας.

Ἐκ τῶν 60 λοιπὸν ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος, ὃν ὑπεθέσαμεν εὐρωστον καὶ φιλεργὸν καταναλίσκει τὰ 44 ἔτη κοιμώμενος, ἐνδύόμενος, τρώγων, ἀσθενῶν, ὁμιλῶν, περιπατῶν κτλ. δὲν ὑπολείπονται δ' αὐτῷ εἰμὴ ὡς ἔγγιστα 16 ἔτη καθ' ἃ δύναται ν' ἀσχοληθῇ χρησιμοποιοῦν τὸν χρόνον. Καὶ ὅμως ἂν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ τοσοῦτον βραχὺ τῆς ἐνεργητικῆς αὐτοῦ ζωῆς διάστημα δύναται νὰ κατορθώσῃ τεράστια καὶ νὰ ἐπιλύσῃ διάφορα τοῦ βίου καὶ τῆς φύσεως μυστήρια, ἀρκεῖ νὰ ἦ *θ ι κ ο π ο ι ῆ σ η τ ὸ ν χ ρ ὶ ο ν*, ὅπερ δηλοῖ νὰ ἐπωφεληθῇ καὶ ἐκμεταλλευθῇ τὸν χρόνον δεόντως· ἡ *θ ι κ ο π ο ι εῖ ν τ ὸ ν χ ρ ὶ ο ν* σημαίνει νὰ διαίρῃ τις τὸν φυσικῶς καὶ ἡθικῶς ἀδιάρητον χρόνον ὀρθῶς καὶ καταλλήλως μεταξὺ τῶν διαφόρων βιωτικῶν περιστάσεων καὶ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, οὕτως ὥστε καὶ τὰ διάφορα κωλύματα, ἅτινα εἰς τὸν ροῦν τοῦ βίου συναντᾷ νὰ ὑπερπηδᾷ καὶ νὰ μὴ ἀφίνῃ οὐδεμίαν στιγμὴν τοῦ παρόντος ἀχρησιμοποίητον κληροδοτῶν εἰς τὸ παρελθὸν ἢ χυγὴ ἐργασίας καὶ ἀρετῆς· ἄλλως ὀλιγωρῶν καὶ ἀναβάλλων τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ χρησιμοποίησιν τοῦ χρόνου παρασκευάζει ἑαυτῷ τὴν ὀλεθρίαν τύχην τοῦ Ἀρχία.

Ὁ Ἀρχίας ἦτο τύραννος τῶν Θηβῶν καθ' οὗ συνώμοσαν τινες, ἵνα τὸν δολοφονήσωσι· τὴν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν ἔμαθε κατὰ τύχην εἰς τῶν φίλων του ἐν Ἀθήναις καὶ παρευθὺς πέμπει τῷ Ἀρχίᾳ δι' ὑπηρετοῦ ἐπιστολὴν παραγγεῖλλας τῷ κομιστῇ ὅπως καὶ προφορικῶς συστήσῃ τῷ Ἀρχίᾳ, ἵνα ἀναγνώσῃ ταύτην ἀμέσως· ὁ ὑπηρετὴς ἐλθὼν εἰς Θήβας εὗρε τὸν Ἀρχίαν εἰς τὴν τράπεζαν συνδειπνοῦντα καὶ συνδιασκεδάζοντα ἀμερίμνως μετὰ τῶν φίλων του· ἐγχειρίζεται αὐτῷ ἡ ἐπιστολή, ἀλλ' ὁ Ἀρχίας παρέρριψε ταύτην ὡς ἦτο ἐσφραγισμένη· τοῖμα ὁ ὑπηρετὴς, καθ' ἣν εἶχεν ἐντολήν, νὰ συστήσῃ τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἐπιστολῆς

ὡς περιέχουσιν σπουδαῖόν τι, ἀλλ' ὁ Ἀρχίας βεβαρυμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν ἐκ τῆς κραιπάλης καὶ μέθης ἀπαντᾷ εἰς τὸν ὑπηρετὴν « λοιπόν, ἐς αὐρίον τὰ σπουδαῖα »· ἀλλ' ἡ αὐρίον δὲν εὗρε τὸν ἄφρονα Ἀρχίαν ἐν τοῖς ζῶσι· διότι εἰσορμήσαντες οἱ συνωμῶται καὶ καταλαβόντες αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους του ἀφυλάκτους καὶ ἀνικάνους εἰς ὑπεράσπισιν κατέσφαξαν αὐτούς.

Καὶ ἐνθ' πάντες οἱ σοφοὶ παραγγέλλουσιν ἐκ συμφώνου τὸ « χρόνου φέδου », ἐν τούτοις ὑπ' ὀλιγίστων φυλάττεται τὸ παράγγελμα· ἔθεν δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι ὁ Σενέκας ἔλεγε περὶ τῆς συγχρόνου αὐτῷ γενεᾶς « Μέρους μὲν τοῦ βίου ἡμῶν δαπανῶμεν μὴ πράττοντες τὸ ἀγαθόν, ἕτερον δὲ μέρος οὐδὲν πράττοντες καὶ τὸ ὅλον σχεδόν, πράττοντες τὰ μὴ προσήκοντα ».

Κ. Ι. ΠΑΓΩΝΗΣ

“ Ο ΑΕΤΙΔΕΥΣ ”

“ L' Angleterre prit l' Aigle et l' Autriche l' Aiglon ”

V. H.

ΕΓΓΡΙΣΚΟΜΕΘΑ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1811. Τὴν πρωτὰν τῆς 21 Μαρτίου, ὁ λαὸς τῆς ἀθανάτου πόλεως τῶν Παρισίων εὗρίσκετο ἐν προφανεῖ συγκινήσει, οἶονεῖ ἐν μετεώρῳ, ἐνθ' ἡ ὀρειχάλκινος βροντὴ τοῦ τηλεβόλου ἀνῆγγελλε τὸν τοκετὸν τῆς σεπτῆς ἀνάσσης. Ὁρμητικὴ καὶ ἀσφυκτικῶς ἀνθρωπομαζὰ συνωθουμένη περὶ τὸν Κεραμεικὸν ἠρίθμει ἐναγωνίως τὰς βολὰς, ἀφίνουσα κραυγὴν χαρᾶς νὰ ἐκφύγῃ ἐκ τοῦ παλλομένου στήθους τῆς, χαρᾶς προσεγγιζούσης φρενίτιδα, ὅτε ἡ εἰκοστὴ δευτέρα βολὴ τοῦ βροντοφώνου γίγαντος τῶν Ἀπομάχων, διεσάλπσει· εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν γηγενὴν Εὐρώπην, οὗ ὁ δαφνησεφῆς τῆς χυῖας Καῖσαρ, ὁ δευκτικῶς τῆς γῆς Κόρσις ἀπέκτα διάδοχον.... τὸν « Βασίλεα τῆς Ρώμης ». Ἡ ἀνατολὴ τοῦ φερέλπιδος τούτου ἀστέρος, εὐφροσύνης ἐχαίρετῖσθι ὑπὸ τῶν ἀπηυδισμένων λαῶν, καὶ ἡ πρώτη ἀκτίς ἀνεπτέρωσε τὰς περὶ εἰρήνης ἐλπίδας των.

Τέσσαρες ἔκτοτε παρῆλθον ἑνιαυτοί, τοῦ μὲν πατρὸς διελαύνοντος νικηφόρως ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Εὐρώπην, τοῦ δὲ νεαροῦ πρίγκηπος αὐξανομένου καὶ διάγοντος τὸν συνήθη στερεότυπον βίον τῶν μελλόντων σκηπτούχων. Ἡ